

Izdaja I. novomeška
jata.

Izhaja
tedensko.

St. 7.

L. IV.

Novo mesto 6. aprila 1943.

888

P R E M A G U J S A M E G A S E B E .

Veliki vzgojitelj Tihamer Toth pripoveduje v svojem Karakterju o potniku, ki je hotel s tisočakom plačati vozno karto cestne železnice. Sprevodnik ni imel denarja in možak je moral iti peš.

Mnogi mladeniči se navdušujejo zlasti v mirnih časih, kako bi trpeli in umrli za vero in za domovino. In ravno isti mladeniči mnogokrat nimajo niti volje niti poguma, da bi se odrekli kaki majhni stvari na korist sebi, narodu in domovini.

Kako danes svet, domovina in zlasti vera ne samo potrebuje ampak naravnost zahteva ljudi na mestu, značajnih mož, nesebičnih in požrtvovalnih, ki ne gledajo na svoje koristi in se ne dajo voditi od mase. Morda vera in domovina trenutno od tebe ne zahtevata velikih žrtev, ali eho zahteva vedno in povsod, da si mož na mestu! Isto svoje navdušenje usmeri na svoja vsakdanja apravila, v samovzgojo, da postaneš značajan. Samovzgoja je v tem, da se navadiš premagovat samega sebe. Najprej začneš, kot pri vsaki stvari v malem. Opazuj samega sebe pa tudi druge. Iz napak in iz dobrih lastnosti drugih ses sam učiš. Torej opazuj! Srečaš tovariša, pozdravita se in gresta narazen; čez trenutek se bosta oba ozrla nazaj. Pogleda se srečata in ali ti ni ne-

kako nerodno? Oba si mislita: "Poglej ga zijala!" Prema guj se! Ne oziraj se nikoli nazaj. Kar naenkrat ti obvisi pogled nar reklamnih slikah za kino. Veš, da nisi nič kaj prida, premagaj se in pojdi dalje. To pločniku pred teboj inxse zvesto ogleduje v izložbi neka gospodična. "ič lepega na na takem obnašanju. Če imaš ti kdaj isto napako joodpravi.

Slabe volje si! Ha, sijajno, Bog ti je ni zato poslal, da se boš cemeril, ampak da se premagaš! "ojdi k tovarišu, veselo ga ogovoriš in skušaj se ngega spraviti v dobro voljo. Uspeh je že tu! Sam se razživiš, in am imaš korist, pa tudi ena opeka pri gradnji tvojega značaja je več! Primerov za to imaš dovolj. Takoj zjutraj ko vstaneš, že ti Bog nudi priliko, da se premagaš, nato pri zajterku, v šoli, na sprehodu, zvečer.... Vedno ti daje Bog priložnost da se vadiš v šoli samovzgoje.

Kamen do kamna in zidar napravi krasno palačo! Žrtev so žrtve in tvoje življenje bo postalo krasna zgradba, da boš z veseljem pogledal na svojo mladost in preteklost.

Infans.

PARTIZANI IN MI!

V tajnem partizanskem lističu pravi komunistični vodja Edvard Kocbek da je nastop protikomunističnih oddelkov pravi odpad od krščanstva, pravo krivoverstvo.

Kako nespametna je ta Kocbekova modrnost vidi vsak do, če le malo pozna nauk cerkve in današnje razmere. Saj že v zgodovini vidimo, kolikokrat so morali kristjani prijeti za orožje, da so branili svoje pravice. To se je zgodilo že v prvih stoletjih krščanstva, tako je bilo v križarskih vojnah, in tudi v najnovejšem času v Mehiki, Španiji.....

Ali nimajo kristajani tudi v slovenskem narodu svoje pravice do življenja in svobodnega delovanja? Kako daleč smemo iti, kadar branimo te pravice? Koliko trpljenja in odpovedi nam nalaga krščanska miselnost? Že lastni razum nam pravi, da krščanska ljubezen ne zahteva neznačajne potrpežljivosti, tudi ne nekritične in slabotne uklonitve, Krščanska ljubezen ni enaka živalski teposti ali suženski strahopetnosti, kakor misli Kocbek. Nasprotni zločinskim partizanom molčeče dopuščenje ni umestno

pač pa je potrebna razumna in močna obramba. V velikih odločitvah kakor so danes, smemo in celo moramo goreti v svetlem, plamenu svete jeze, hrabre obrambe in navdušenega traskoka. Danes bi si še angeli ljubezni, ob partizanskih grozodejstvih nadeli bleskaetajočo bojno opremo. Človek ne more mirno gledati, kako vladajo v narodu divje, razdirajoče sile komunizma, kako gospodarijo organizirani nasilniki, nerazsodne in nesvobodne množice. Pohlevno čakanje, prigo-varjanje in etična veličina pomaga proti partizanom prav tako malo kot proti kugi, strelji ali ognju.

Kaj pa zločin in zločinci?

Res je, da se grešnikova duša reši le z dobroto in usmiljenjem, a šele tedaj, ko je njegov greh obsojen in premagan. Dokler pa je grešnik naš sovražnik se proti njemu neizpróšno borimo. Tudi okolico moramo zavarovati pred njim! Njegov greh moramo zaježiti in pri tem zažeti tudi njega samega. Zakaj se je pa vezal z grehom! Njegovo dušo in njegovo življenje izrablja greh kot nevarno trdnjavo, ki se mora včasih prav do temeljev podreti.

Tako se moramo danes boriti v protikomunistični vojski proti zločincem, ki so organizirani, da se porušá trdnjava njihove zločinske organizacije.

Pavle.

K D A J N A J Č I T A M .

Tudi, v tem, kateri čas bi bil najprimernejši za branje, bi se dalo marsikaj napisati. Je to morda zlata ura ali pozni večer? orebiti pa je najbolje čitati takoj po kosilu ali po težkem delu?

Govédati za to neko splošno pravilo je težko, ker ga prav za prav ni. Tu odloča predvsem kakšne vrste čtivo bereš in kakšen je njegov namen. Branje časnikov na vsezgodaj, morda še v postelji, gotovo ni primerno, zlasti pa ne za dijake in vse tiste, ki morajo resno duševno delati. "Die jungen Leute, welche gleich die erste gute Morgenstunde mit einer oder zwei Zeitungen beginnen, verlieren die rechte Arbeitslust für den ganzen Tag," pravi Hilty. Vsak pameten človek je lahko tudi spoznal, da čitanje pozno v noč ali celo v postelji ni dobro, še več, da je naračnost škodljivo, ker si kvarimo oči in krajšamo spanec, ki pred polnočjo največ zaleže.

Na splošno lahko trdimo. Za lahko čtivo, ki nam služi le za zabavo in razvedrilo bi bil najprimernejši čas

pred težkim duševnim delom ali po njem, nikakor pa ne prve jutranje ure. Za knjige, ki so več ali manj poučne ali vzgojne, ki imajo težko vsebino je treba izbrati tisti trenutek, ko amo najbolj prosti skrbi in opravkom. To so ure notranjega miru in zbranosti, ker le tedaj moremo priti vsem mislim do dna. Katere so te ure, to je odvisno od vsakega posameznika, zaznih okoliščin. Priporočljivo je tudi, da si dolročimo vsak dan nekaj časa za čitanje. Ni treba veliko, le toliko kolikor nam dopušča poklicno delo. Pomislimo koliko bi prebrali v enem letu, če bi vsak dan čitali samo dve strani. Drobne kapljice, ki stalno padajo na isto mesto kamnaga končno prevrtajo. Če bomo vsak dan brali, kakor smo sklanili, si bomo s tem utrdili tudi voljo, kar je za nas posebno važno.

(Konec.)

Tiro.

N A Č E L A .

Večna in neomajna načela so tista, ki morajo voditi in uravnavati vse naše življenje. Toda ta načela ne smejo ostati samo v umu kot neke prazne fraze, ampak morajo prevzeti vse naše življenje, postati morajo "življenje našega življenja."

Za nezmotljivo vodnico in učiteljico v zmedah in zmotah življenja nam je Bog dal Cerkev. Zato mora ljubezen do Cerkve biti edličen znak katoliških mladcev, saj šele po tej ljubezni dobijo premnoga našela svojo pravo moč.

Ljubezen do Cerkve nas druží v KA in naloga KA je prav ta, ponesti katoliška načela v vse življenje, v zasebno in javno, v življenje poedincev, v družine, narode in države, ter vse prenoviti v Kristusu. On mora zavladati v srcih poedincev, v družinah narodih in državah, z njim pa božji mir v veliki družini božjih otrok in prava blaginja, priprava za naše bivališče v večnem kraljestvu, kjer bo "vse v vsem Bog".

Mladci v boj in na delo za katoliška načela in zmaga bo naša!

R e k o l e k c i j a bo v nedeljo 11. aprila 1943. na običajnem kraju ob žuri. Udeležba obvezna.